

U Splitu, 19.01.2023.

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Tužitelj: **ŽELJEZARA SPLIT d.d. u stečaju**, Kaštel Sućurac, Cesta dr. Franje Tuđmana bb, OIB: 96423434291, zastupano po punomoćniku Marinu Budimiru, odvjetniku iz Splita.

Tuženik: **KANZA d.o.o.**, Split, Grga Novaka 30, zastupano po odvjetnicima Draženu Vukoviću i Saši Laliću OD Vuković & Lalić d.o.o., Split, Hrvatske mornarice 1D.

PODNEŠAK TUŽENIKA

U predmetu br. Povrv-455/2022

jednostruko, prilog.

Tuženik je zaprimio Rješenje VTSRH broj PŽ-4704/2022 od 21. studenog 2022. kojim se ukida presuda ovog Suda br. Povrv-791/11 od 7. ožujka 2016., te predmet vraća na ponovno suđenje.

Povodom predmetnog ukidnog rješenja, tuženik se očituje kako slijedi:

1.

Pravilno ukazuje drugostupanjski sud na propuste koje je prvostupanjski sud počinio u ukinutoj presudi.

Naime, predmet ovog postupka su 3 vrste potraživanja:

- a) za isporučenu robu (račun 4012-387-11 i račun 4012-388-11)
- b) osnova obračunatih kamata broj 10 A po mjenicama
- c) osnove prefakturiranih troškova obračunatih kamata za eskontirane mjenice

Ad a)

Prema stanju u poslovnim knjigama tuženika ovi računi tužitelja su plaćeni u cijelosti i to mjenicama, a što je i dokazano dokumentima koji su dostavljeni u spis.

Tuženik ističe da se poslovanje sa tužiteljem odvijalo na način da bi tužitelj ocijenio koju robu može isporučiti tuženiku i kada, te bi prije isporuke te robe od tuženika tražio mjenice kao sredstvo plaćanja te robe u kojima bi iznos i dospijeće bilo navedeno sukladno traženju tužitelja.

Odvjetničko društvo Vuković & Lalić d.o.o. Split, Hrvatske mornarice 1D

OIB: 56433971015 • MB: 5051835 • IBAN: HR79 2340 0091 1109 9616 4 • SWIFT: PBZGHR2X

ured
odvjetnik Dražen Vuković
odvjetnik Saša Lalić

tel./fax. 021/274-010
mob. 091/408-46-67
mob. 091/508-46-67

ured@vukovic-lalic.hr
vukovic@vukovic-lalic.hr
lalic@vukovic-lalic.hr

Tako je bilo i po pitanju računa 4012-387-11 od 27.02.2009. izdanim na iznos od 89.135,64 kn (po kojem tužitelj potražuje 24.639,82 kn) i računa 4012-388-11 od 27.02.2009. izdanim na iznos od 93.599,67 kn (po kojem tužitelj potražuje iznos od 69.271,54 kn) koji su ispostavljeni za isporučenu robu.

Tužitelj je za isporuku robe iz ovih računa prethodno od tuženika tražio dostavu mjenica kao sredstva plaćanja koje su bile sastavljene (po iznosu i dospijeću) po želji tužitelja. Tako je tuženik po traženju tužitelja dopisima od 08.01.2009, 21.01.2009., 29.01.2009. i 10.02.2009. godine dostavio 11 mjenica, a među kojima i mjenice kojima je tužitelj naplatio ove račune, i to:

- mjenicu oznake A05 787591 na iznos od 200.000,00 kn sa dospijećem 09.06.2019.
- mjenicu oznake A05 787592 na iznos od 200.000,00 kn sa dospijećem 12.06.2019.

Tužitelj je primitak ovih mjenica potvrdio potpisom navedenog dopisa, te je dopisom od 10.02.2009. naveo da „*po mjenicama primljenim 29.01.2009. ostaje za isporučiti cca 150 t ČBR će se isporučiti po cijeni 2,97 kn/kg*“.

DOKAZ: - uvid u Dopis: Dostava mjenica od 10.02.2009. (sa potpisom tužitelja) – strana br. 125 spisa
- uvid u Dopis tužitelja od 10.02.2009. – strana 117. spisa

Nakon što je zaprimio mjenice, tužitelj dana 27.02.2009. izdaje utužene račune upravo po cijeni 2,97 kn/kg u kojima sam kao način plaćanja navodi: „*MJENICA*“. Navedene mjenice su uredno naplaćene, a što nije sporno, pa su stoga predmetni računi uredno naplaćeni predmetnim mjenicama.

DOKAZ: uvid u račune tužitelja 4012-387-11 od 27.02.2009. i 4012-388-11 od 27.02.2009. koji su prilog Prijedloga za ovrhu tužitelja

Tužitelj uz svom prijedlog za ovrhu dostavlja kompenzacije kojima je navodno podmiren dio predmetnih računa za robu. Međutim, to nije točno, niti zakonito, a ni moguće.

Prije svega u Izjavi o kompenzaciji od 25.02.2009. koju je dostavio tužitelj uopće ne navodi niti jedan od utuženih računa. Stoga se tom kompenzacijom nije mogao zatvoriti račun 4012-388-11 od 27.02.2009. kako to navodi tužitelj.

Nadalje, čl. 171. ZOO propisano je da se obveze prvenstveno zatvaraju redosljedom određenim sporazumom vjerovnika i dužnika, a u konkretnom slučaju je jasno da su se parnične stranke dogovorile da će tužitelj utužene račune naplatiti mjenicama koje mu je tuženik prethodno predao, a što sam tužitelj potvrđuje izričitim navodom na izdanim računima. Stoga, tužitelj nije mogao samovoljno, suprotno dogovoru sa tuženikom, naplatiti mjenice, a obvezu iz predmetnih računa pokušati zatvoriti kompenzacijom koja je dana za drugu svrhu i robu.

Osim toga, predmetni prijeboji su izvršeni PRIJE dospijeća utuženih računa, a sukladno čl. 195. ZOO-a tražbine se mogu prebiti samo ako su iste dospjele. Stoga je jasno da je prijeboj iz ovog razloga neosnovan.

Nadalje, kao što pravilno ukazuje i drugostupanjski sud u točki 13. ukinog rješenja, dostavljene kompenzacije su neuredne jer u njima nisu navedene sve tražbine koje se prebijaju, pa iste niti stupaju na snagu niti se mogu provesti.

Iako to nije odlučno za ovaj postupak, tuženik želi Sudu objasniti odakle potpis tuženika na navedenim „krnjim“ kompenzacijama. Naime, kako je navedeno, tužitelj je prije izdavanja robe uvijek tražio dostavu mjenice, ali je za škart robu tkz. „kratice“ dopuštao isporuku robe ako bi mu se prethodno dostavila kompenzacija kojom će on naplatiti svoj račun kada ga bude izdao. Stoga je tužitelj tražio od tuženika potpisanu bjanko kompenzaciju koju bi on naknadno ispunio sa svojom tražbinama. Međutim, u konkretnom slučaju tužitelj je zloupotrijebio jednu takvu kompenzaciju (koja je dana za škart robu) za zatvaranje utužene tražbine, iako za to nije bilo nikakvog osnova ni razloga, niti je to bilo dogovoreno. Međutim, kako je vidljivo ta kompenzacija po datumu ne odgovara utuženim računima, pa se tim kompenzacijama nisu mogli zatvoriti utuženi računi te je očito svojevrijedno i nezakonito postupanje tužitelja u konkretnom slučaju.

Iz svega navedenog jasno je da je tuženik dokazao da je podmirio ove utužene račune, a da su se svi navodi tužitelja dokazali netočnima i neosnovanima.

Dapače, jasno je da je stanje u tužiteljevim knjigama netočno i nevjerodostojno, te da iste ne prikazuju stvarno stanje međusobnih obveza parničnih stranaka.

Prvostupanjski sud je cijelu ukinutu presudu temeljio na vještvi Milenka Galiota. Međutim taj vještak je samo prikazao stanje u knjigama parničnih stranaka, bez ulaženja u osnovanost izvršenih knjiženja. Stoga to vještvo ne može biti dokaz osnovanosti potraživanja tužitelja, a što pravilno navodi i drugostupanjski sud u ukinjnoj odluci.

Ad b)

Tužitelj u ovom postupku potražuje iznos od 30.847,20 kn, a temeljem Obračuna kamata broj 10 – A po mjenicama za plaćanja izvršena u 2008. godini.

Međutim, dostavljeni obračun kamata je nepravilan, nevjerodostojan i paušalan, te ga tuženik u cijelosti osporava.

Tužitelj navodi da se radi obračunu kamata po naplati mjenica, a dalje navodi brojeve računa za koje je plaćanje navodno zakašnjelo, pa je dostavljeni obračun nejasan.

Nadalje, bilo kakav obračun kamata je nejasan i neosnovan kada je tuženik svu robu tužitelju plaćao unaprijed mjenicama. Dapače, čak je i sam tuženik u svojim knjigama prvo knjižio uplatu tuženika temeljem mjenica, pa tek nakon toga svoju obvezu temeljem računa. Kao dokaz ovoga tuženik u spis dostavlja dopis tužitelja – Usklađenje salda i naplata dospjelih potraživanja od 01.04.2011. uz koji dostavlja svoju Salda konti karticu za 2008. godinu iz koje je vidljivo da je tuženik knjižio mjenicu tuženika kao izvršeno plaćanje na dan zaprimanja mjenice, te je od pretplate tuženika odbijao izdane račune kako su dospijevali. Stoga u predmetnoj konto kartici tužitelja u niti jednom trenutku nije iskazano bilo kakvo dugovanje tuženika prema tužitelju, nego je upravo obratno iskazana konstantna pretplata tuženika u 2008. godini.

PRILOG 1.: dopis tužitelja – Usklađenje salda i naplata dospjelih potraživanja od 01.04.2011. sa prilogom Salda konti karticu za 2008. godinu tužitelja

Iz navedenog je jasno da ni knjige tužitelja ne pokazuju bilo kakvo kašnjenje ili dugovanje tuženika, pa je jasno da nema osnova za bilo kakvu naplatu kamata. Vidljivo je da je sam tužitelj knjižio dostavljene mjenice kao uplatu u trenutku zaprimanja, a što je i pravilno jer su iste predane kao sredstvo plaćanja, a ne sredstvo osiguranja naplate.

Nadalje, nije uopće jasno kako je tuženik mogao kasniti u plaćanju, kada je kako je već ranije opisano tužitelj sam određivao iznos i dospijeće mjenica i određivao dospijeće istih po svom nahođenju.

Stoga je jasno da se radi o neosnovanom potraživanju.

Dapače, ovako kako je postavljen predmetni zahtjev tužitelja za naplatu ovih zateznih kamata je i nedopušten jer tužitelj traži naplatu kamate na kamatu, a što je protivno čl. 31. ZOO-a.

Ad c)

Tuženiku nije uopće jasan osnov ovog potraživanja tužitelja. Naime, nije jasno zašto bi tuženik bio dužan nadoknaditi tužitelju bilo kakav trošak koji je nastao nakon prijenosa odnosno indosamenta predmetnih mjenica na faktoring društvo.

Tužitelj nije trebao eskontirati (ranije naplatiti) predmetne mjenice, pa do tog troška ne bi ni došlo. Ako je već odlučio mjenice koje mu je tuženik dao naplatiti prije dospijeća, onda sam treba snositi trošak takvog postupanja. Uglavnom to nema nikakve veze sa tuženikom.

Uglavnom, prijenosom odnosno indosamentom mjenica na treću osobu, tužitelj nema više nikakvih prava u odnosu na tuženika po osnovu predmetnih mjenica.

Stoga ne postoji niti jedan razlog niti osnova, po kojem bi tuženik bio dužan tužitelju nadoknaditi ove troškove.

2.

Tuženik smatra da je iz navedenog dokazano da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan.

Dapače, iz svega navedenog je jasno da je tužitelj od tuženika uvijek tražio plaćanje unaprijed i to mjenicama kao sredstvom plaćanja, a iznimno (samo za škart robu) kompenzacijom koja bi bila unaprijed spremna.

Stoga niti teoretski tuženik nije mogao ostati dužan tužitelju jer je tužitelj robu izdavao tek kada bi plaćanje bilo izvršeno ili osigurano. Također, zbog navedenog nije moglo doći niti do zakašnjenja tuženika i nastanka obveze za zatezne kamate. Ovo dokazuju i knjige tužitelja po kojima je tuženik uvijek u pretplati.

3.

S obzirom na sve navedeno, tuženik predlaže sudu da pregleda dokumentaciju u spisu, kao posebno da provede dokaz pregleda dokumentacije koju je tuženik dostavio u spis (dokazi da

su utuženi računi plaćeni mjenicama), a koju sud prilikom donošenja ukinute prvostupanjske presude nije cijenio i uzeo u obzir, a na što ukazuje i VTSRH u svom ukidnom rješenju, te zaključi raspravljanje u ovom postupku i odbije tužbeni zahtjev.

Ukoliko pak Sud odluči izvoditi neke druge daljnje dokaze, tuženik predlaže ponovo saslušati zz tuženika Milenu Banjan.

TUŽENIK: